

Анастасія Мисковець

(13 р., Кошунальний заклад «Луцький НВК №9», м. Луцьк, Волинська обл.)

Час боротьби

Життя не стоїть на місці – воно змінюється, а з ним – буття країни і людей. Інколи роками може нічого не траплятися, а часом за одну мить вістря історії повертається в інший бік. Так одного дня набуло нового сенсу і моє життя.

Здавалося б, нічого такого аж катастрофічного не трапилось – люди просто стоять на Майдані і висловлюють свою думку. Стоять, співаючи гімн своєї держави та українських пісень. Навколо майорять жовто-блакитні прапори. Та одного дня все стало по-іншому. Людей звичайних, не озброєних, не злочинців, просто із народу, стали бити та розстрілювати. Як сьогодні, пам'ятаю біль у серці, коли бачила знущання над невинними, над студентами. І ці такі пекучі питання: чому, за що, чому саме зараз?

Навіть зараз неможливо зі спокійною головою повністю оцінити ті події. Здавалося б, все почалося тоді, коли не підписали угоди про асоціацію. Але ні, невдоволення людей бере свій початок набагато раніше, ще за декілька років до цього. Невдоволення рівнем життя, заробітною платою, податками та безробіттям, свавіллям влади та купки олігархів – все це терплячий народ тримав у собі. Можливо, вони і виступили б раніше, та їм не дала змоги висловити свою думку тогочасна влада. Але тоді чому ж майданівці змогли повстати проти тих безжальних можновладців? А відповідь надзвичайно проста: єдність народу – то вже крайня точка невдоволення людей, і, напевно, основним було розуміння, що так більше бути не може. Довготривале терпіння народу прорвалось через пороги і стрімким потоком хлинуло на вулиці міст, перетікаючи з одного міста до іншого, і зосередилось на Майдані Незалежності.

Так, вони добилися свого, влада зупинилась і на мить задумалась, але цієї миті було досить, щоб змінити хід історії. Хоча останньою краплею, яка вирвала з берегів потоки людського невдоволення, стало жорстоке побиття беззахисних людей.

Страшна ціна була заплачена за можливість дихати вільно, за можливість вибору. За одну мить число жертв досягнуло ста чоловік, їхні імена записано в історію наших сердець як Небесна сотня. Сто невинних людей, які віддали свої життя за нашу свободу та незалежність. Немає нічого більш цінного, ніж людське життя. Воно дається людині один раз і має найбільшу цінність. Не кожна людина може віддати своє життя заради інших. На це спроможні одиниці – герої. Цим досягненням народу можна лише пишатися, проте варто пам'ятати, що біль людей ніколи не мине. Мені й до сьогодні болить серце при згадці, що за нас вмирали люди. Так, саме за наше нове покоління, саме за те, щоб зараз ми могли сидіти за партами, щоб вільно ходили вулицями, вільно висловлювали

свою думку, щоб на весь світ було чути українську пісню. В пам'яті назавжди кров'ю закарбувались сцени знущань, кількість вбитих та зруйновані міста. А в душі повік залишиться материнський плач та відчуття незагойної рани. Тож зараз, прокручуючи це все у спогадах, часто замислююсь над тим, чи ми зараз живемо, пам'ятаючи, що заради того, щоб ми виконували всі ці дії, вмирали люди? Бо коли бачиш, як забруднюють природу, марнують час на забавки, не поважають старших, грубіянять, то розумієш, що не заради таких невихованих, безсовісних людей хтось вмирав.

Звичайно, багато людей, як і я, часто повертаються у спогадах до тих днів. І там багряні ріки крові, яких уже не побачиш на вулицях, але які назавжди залишаться у серці та пам'яті. Так, здавалося б, час минув, і все воно відходить у небуття. Та ми ніколи не зможемо це все забути. Адже надто багато вже змінила Революція Гідності. Нехай зруйновані вулиці, площі відновлять, та залишатимуться люди, які когось втратили, які там були і безпосередньо брали участь у захисті Майдану. І незагойна рана буде ятритись без кінця, буде постійно нагадувати нам про тих, хто поклав своє життя заради майбутніх поколінь, заради нашого майбутнього щасливого життя, тому що Герої не вмирають! Люди мають знати та пам'ятати, що було насправді, аби не обростали ці події неправдивими чутками та не могли потім непричетні до цього люди сказати, що ми були варварами. Так, звичайно, кожен із нас, повертаючись у минуле і перегортаючи історію цієї кривавої події, замислюється над тим, чи було це правильно. Інколи комусь може здатись, що це була помилка. Адже багато людей загинуло, міста зазнали великих руйнувань і сотні смертей нових захисників Вітчизни. Та ми маємо розуміти, що якби тоді цього не зробили, то жили б у страху. Страху сказати слово, невпевненості, що буде завтра, і без єдиної надії на справжню незалежність. Так, ми ще не раз переглянемо ці події. Особливо двадцяті числа лютого, тоді, коли люди просто пішли мирною ходою під стіни Верховної Ради висловити свій протест проти свавілля влади та своє бачення шляху розвитку держави. І їх без попередження почали обстрілювати. Зовсім беззахисних людей, які мали на меті звичайний мирний протест. Та вони не зупинились, незважаючи на те, що там їх може чекати смерть. Бо, як вони говорили: «Ми розуміли, що за нами стоять люди, і не могли відступити». Ще не раз, згадуючи Майдан, виникне постать чоловіка з оселедцем на голові, як його голого беркутівці вивели на десятиградусний мороз і по-звірячому над ним знущалися, знімаючи це все на камеру, щоб потім викласти у соцмережі. Як вихвалялись, що зламали справжнього козака, принизили, побили, а він ніяк не міг себе захистити, бо був зовсім без зброї, і сили противника переважали в десятки разів. Вони навіть і не сподівались, що цей чоловік стане сучасним символом незламності, сили волі та вірності Батьківщині. Бо, вирвавшись із лап цих нелюдів, він не притих, не здався навіть осоремлений на весь світ, а продовжив свій незламний шлях поруч з іншими.

Пригадується таке болюче, як і тоді, питання: «Невже це робили українці? Чи справді це робили ті, хто мав нас захищати?». Але, напевно, тоді вони ще не розуміли, якою великою катастрофою для всіх обернеться ця подія. Мабуть, їм здавалося, що люди, побачивши це все, злякаються, і у них пропаде жага до змін. Але українці ще

не раз покажуть свою силу, вони не сховаються, не зупиняться. Цей випадок, навпаки, дасть їм поштовх боротися далі. І справді весь світ дізнається про нездоланну волю нашого народу, бажання жити в незалежній країні та висловлювати свої думки.

Повертаючись до тих страшних подій, вкотре питаєш себе, яка остаточна ціна свободи, скільки ще потрібно смертей, щоб в державі запанував мир та спокій? Чи можливе було вирішення проблеми мирним шляхом? Чи здатна була влада на той момент почути та сприйняти бажання людей? І коли настала мить, коли не можна повернути все назад? А відповідь така: остаточну ціну незалежності, спокою та миру ми не дізнаємось. Я вважаю, що нам доведеться багато разів у житті відстоювати свою незалежність, свободу, мир та спокій в країні. І невідомо, скільки ще життів буде покладено для досягнення цієї мети. Ясно одне, що наша свобода вартувала нам життів кращих синів та дочок нашої держави. Багато покалічених тіл, море сліз та страждань, сотні пропалих безвісти, зруйновані міста та неоголошена війна, що забирає сотні людських життів – такою стала саме наша ціна за незалежність та право власної думки.

Звичайно, біль у серці ніколи не мине. Та розуміння, що все це не марно, надає сил та впевненості, що ми все можемо змінити. Я вірю, що ці жахливі смерті не марні. Сотні героїв житимуть вічно у нашій пам'яті, дивлячись на нас з небес. Вони допомагатимуть нам рухатись вперед, спонукатимуть до дій. І зупинитися – це означатиме, що їхні жертви були марними. Тож ми не маємо права зупинятися, ми мусимо іти далі. Ми збудуємо нашу країну і будемо з гордістю говорити, що ми – українці, живемо в державі, ціна незалежності якої виборювалась ціною життів її кращих синів та дочок. На наших плечах лежить відповідальність за те, щоб винні у вбивствах одержали по заслугі. Ми не повинні дозволити, щоб хтось із них з плином часу не отримав свого вироку.

У нас немає дороги назад. Адже за що тоді боролись люди, за що вмирили? У країні настав час, коли співчувати і співпереживати просто замало. Кожен із нас має зрозуміти, що повинні діяти всі, а не хтось один чи певна група людей. Тому що тільки діючи разом, ми зможемо підняти на вищий рівень нашу неньку, нашу Батьківщину. Коли кожен це усвідомить, наша країна здолає всі негаразди, заспіває справжньої, такої щирої, яка притаманна лише нам, пісні.

